

ΠΑΡΑΡΤΗΜΑ 7.

ΤΗΣ ΕΦΗΜΕΡΙΔΟΣ ΤΩΝ ΑΓΓΕΛΙΩΝ.

ΑΠΟΦΑΣΕΙΣ ΤΟΥ ΑΡΕΙΟΥ ΠΑΓΟΥ.

ΣΥΝΟΨΙΣ ΤΩΝ ΕΜΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΩΝ.

1) Περί ἀναίρεως τῆς ἀπὸ 16 Ἰανουαρίου ε. ε. καὶ ὑπ' ἀριθ. 10 ἀποφάσεως τῶν ἐν Τριπόλει ἐφετῶν. — 2) Περί ἀπορρίψεως τῆς περὶ ἀναίρεως αἰτήσεως τῆς Βασιλικῆς Ἀθανασίου Πετροπούλου. — 3) Περί ἀπορρίψεως τῶν περὶ ἀναίρεως αἰτήσεων, αἵτινες ἐγέναν κατὰ τῆς ἀπὸ 22 Σεπτεμβρίου 1836 καὶ ὑπ' ἀριθ. 65 ἀποφάσεως τῶν ἐν Τριπόλει ἐφετῶν.

(Ἀπόφ. πολ. 78). (Ἀριθ. πρωτοκολ. 68).

1)

ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΝ ΤΟΥ ΑΡΕΙΟΥ ΠΑΓΟΥ.

Συγκείμενον ὑπὸ τῶν δικαστῶν Κ.Κ. Χ. Κλονάρη, προέδρου, Αναστασίου Πολυζωΐδου ἀντιπροέδρου, Γ. Ἀθανασίου, Δ. Γ. Φέδερ, Θ. Μανούση, Γ. Ἀφθονίδου, παρέδρου ἀναπληροῦντος τὸν Ἀρειοπάγιτον Κ. Ἰωάν. Ἀν. Σωμάκη ἀπόντα, Δ. Ν. Φωτίλα, παρέδρου ἀναπληροῦντος τὸν ἀρειοπάγιτον Κ. Δ. Σκορδίλην ἀπόντα, καὶ παρόντων τοῦ ἀντεισαγγελέως Κ. Λέοντος Μελά, καὶ τοῦ γραμματέως Γ. Κ. Ἰσχομάχου.

Συνελθὼν εἰς δημοσίαν συνεδρίαν τὴν 28 τοῦ ἐνεσώτου μηνὸς διὰ τὴν δικάσῃ μεταξὺ τῆς Αἰκατερίνης Μεγάλης συζύγου τοῦ Ἀλεξάνδρου Θεοδώρου κατοικοῦ Διγείου ἀναίρεσεύσεως, καὶ τοῦ Παναγιώτου Γ. Μεγάρη, καὶ τοῦ Παναγιώτου Κανέλλου ἐκ Κερπινῆς ἐπιτρόπων τῶν ὀρφανῶν τοῦ ποτῆ Γεωργίου Μεγάρη, τὴν ἐξῆς αἴτησιν ἀναίρεσεως.

Ἡ Αἰκατερίνη Μεγάρη ἐνήγαγεν ἐνώπιον τοῦ ἐν Πάτραις πρωτοδικείου τοῦ ἐπιτροποκηδεμόνα τῶν ὀρφανῶν τοῦ ποτῆ Γ. Μεγάρη ζητοῦσα νὰ ὑποχρεωθῶν νὰ δώσῃ λόγον τῆς διαχειρήσεως τῆς ὀρφανικῆς περιουσίας, καὶ ἐπομένως νὰ γίνῃ ἐξ ἰσοῦ διανομὴ τῆς πατρομητορικῆς οὐσίας τῶν ἀδελφῶν, ἀφοῦ καὶ αὐτὴ συνεισφέρει τὴν προῖκα τῆς. Τὸ ρηθὲν δικαστήριον ἀπέρριψε τὴν αἴτησιν τῆς ἐναγοῦσης διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 118 ἀποφάσεώς του. Ἡ ἠτηθεῖσα ἐξεκάλεσε τὴν ἀπόφασιν ταύτην. Τὸ δικαστήριον τῶν ἐν Τριπόλει ἐφετῶν διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 10 ἀποφάσεως ἀπέρριψε τὴν ἔφεσιν ὡς ἐκπρόθεσμον. Τῆς ἀποφάσεως ταύτης τῶν ἐφετῶν ἐζήτησεν ἡ Αἰκατερίνη Μεγάρη τὴν ἀναίρεσιν δι' ἐσφαλμένην ἐρμηνείαν καὶ παρεξήγησιν τοῦ 767 ἄρθ. τῆς πολ. δικονομίας. Διότι τὸ δικαστήριον ἐθεώρησεν ὅτι ἡ ἔλλειψις τῶν λόγων τῆς ἐφέσεως εἰς τὸ ἐφετῆριον κατασταίνει τὴν ἔφεσιν ἀπαράδεκτον.

Ἀκοῦσαν τὴν ἔκθεσιν τοῦ ἀρειοπαγίτου Κ. Δ. Γ. Φέδερ τὸν δικηγόρον Π. Ἀργυρόπουλον πληρεξούσιον τῆς ἀναίρεσεύσεως ἀπούσης, τὸν δικηγόρον Σ. Πήλλικα πληρεξουσίου τῶν ἀναίρεσιβλήτων ἀπόντων, καὶ τὸν ἀντεισαγγελέα.

Σκεφθὲν κατὰ τὸν νόμον.

Ἐπειδὴ τὸ 767 ἄρθ. τῆς πολ. δικον. ὀρίζει μὲν τὴν ἀπόφασιν νὰ περιέχῃ τὸ ἐφετῆριον ἔγγραφο, ὅμως δὲν διατάττει ἐπὶ ποινῇ ἀκυρότητος τῆς ἐφέσεως τὰ εἰς τοὺς ἀρ. 1-6 ἀπαιτούμενα, καὶ ἐκ τούτου ἐξάγεται ὅτι δὲν πρέπει νὰ θεωρῶνται ὡς οὐσιώδη μέρη τοῦ ἐφετῆριου ἔγγραφου ὅλα τὰ ἐν τῷ ρηθέντι ἄρθρῳ ἐκτεθέντα, ἀλλ' ἐκεῖνα μόνον ἀνεὺ τῶν ὁποίων ἐφετῆριον ἔγγραφον κατὰ τὴν ἔφεσιν καὶ τὸν σκοπὸν τῆς ἐφέσεως δὲν δύναται νὰ ἐννοηθῇ, ἢ δὲ ἔλλειψις τῶν λόγων τῆς ἐφέσεως, μ' ὅλον ὅτι οὗτοι ἀνήκουν εἰς τακτικὸν ἐφετῆριον ἔγγραφον, κατὰ τὴν ρητὴν διάταξιν τοῦ νόμου, δὲν δύναται νὰ θεωρηθῇ ὡς καθιστώσα αὐτὸ ἀκυρον, διότι κατὰ τὸ ἀρθ. 769, συνδιασμένον μὲ τὰ 517, 158, 160 ἄρθ. τῆς πολ. δικον., συγχωρεῖται καὶ εἰς μεταγενέστερον ἔγγραφον ν' ἀναπτυχθῶσι, καὶ εἰς τὴν ἐπὶ ἀεροατηρίου συζήτησιν νὰ προστεθῶσι νέοι λόγοι ἐφέσεως, ὁ δὲ ἀμελήσας ταύτην τὴν περὶ συντάξεως τοῦ ἐφετῆριου διάταξιν τῆς πολ. δικον. δὲν ὑπόκειται εἰς ἄλλην ποινὴν, παρὰ εἰς τὰ ἐντεῦθεν τυχόν προελθόντα περαιτέρω ἐξοδα καὶ ζημίας ἐπὶ δὲ τοῦ προκειμένου, τὸ δικαστήριον τῶν ἐν Τριπόλει ἐφετῶν ἀπορρίψαν ὡς ἀκυρον τὸ ἀπὸ 18 Σεπτεμβ. 1835 ἐφετῆριον ἔγγραφο, τὸ ὁποῖον ἐπεδόθη ἐμπροσθεμῶς διὰ τὴν ἔλλειψιν τῶν τῆς ἐφέσεως λόγων, παρεβίασε τὸ ἄρθ. 752 ἀριθ. 2 τῆς πολ. δικον. τὸ ὁποῖον κατὰ τὸ ἄρθρον 199 διατάχθη ἐπὶ ποινῇ ἀκυρότητος, καὶ ἐστέρησε τὸν ἐκαλοῦντα τὸ δικαίωμα τοῦ δευτέρου βαθμοῦ τῆς δικαιοδοσίας, παραβιάσαν τὰς περὶ ἀρμοδιότητος διατάξεις, καὶ ἰδίως τὸ 737 ἄρθρ. τῆς πολ. δικονομίας.

Διὰ ταῦτα ἀναίρεῖ τὴν ἀπὸ 16 Ἰανουαρίου ε. ε. καὶ

ὕπ' ἀριθ. 10 ἀπόφασιν τῶν ἐν Τριπόλει ἐφετῶν, παραπέμπει τὴν ὑπόθεσιν εἰς τὸν ἐν Ἀθήναις δικαστήριον τῶν ἐφετῶν πρὸς νέαν συζήτησιν, καταδικάζει τοὺς ἀναιρεσιβλήτους εἰς τὴν πληρωμὴν τῶν ἐξόδων τῆς παρούσης δίκης, καὶ εἰς τὰ ἐξέδρα τῆς ἀναιρεσειούσης, καὶ διατάττει νὰ γραφῇ ἡ παρούσα ἀπόφασις εἰς τὸ περιθώριον τοῦ πρωτοτύπου τῆς ἀναιρεθείσης, καὶ νὰ δημοσιευθῇ διὰ τῆς ἐφημερίδος τῶν Ἀγγελίων, δαπάνῃ τῶν ἡττηθέντων.

Ἐκρίθη καὶ ἀπεφασίσθη ἐν Ἀθήναις τὴν 29 Δεκεμβρίου τοῦ 1836 ἔτους.

(Ἀπόφ. Πολ. 79). (Ἀρ. Πρωτοκ. 68).

2)

ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΝ ΤΟΥ ΑΡΕΙΟΥ ΠΑΓΟΥ,

Συγκείμενον ὑπὸ τῶν δικαστῶν Κ.Κ. Χ. Κλονάρη προέδρου, Αναστασίου Πολυζωΐδου ἀντιπροέδρου, Γ. Ἀθανασίου, Δ. Γ. Φέδερ, Θ. Μανούση, Γ. Ἀφθονίδου παρέδρου, ἀναπληροῦντος τὸν ἀρειοπαγίτην Κ. Ἰω. Ἀν. Σωμάκην ἀπόντα, Δ. Ν. Φωτίλα παρέδρου ἀναπληροῦντος τὸν ἀρειοπαγίτην Κ. Δ. Σκορδίλην ἀπόντα καὶ παρόντων τοῦ ἀντεισαγγελέως Κ. Λέοντος Μελά καὶ τοῦ γραμματέως Γ. Κ. Ἰσομάχου.

Συνελθὼν εἰς δημοσίαν συνεδρίασιν τὴν 24 τοῦ ἐνεστῶτος μηνὸς διὰ νὰ δικάσῃ μεταξὺ τῆς Βασιλικῆς Πετροπούλου κατοικοῦ Ἀμφίσσης ἀναιρεσειούσης παρούσης, καὶ τοῦ Ἡλία Μπόμπουλα Σκοτεινοπούλου κατοικοῦ τῆς αὐτῆς πόλεως ἀναιρεσιβλήτου, παρασταθέντος διὰ τοῦ πληρεξουσίου του Π. Νικολαΐδου δικηγόρου, τὴν ἐξῆς αἰτησὴν ἀναιρέσεως.

Ἡ Βασιλικὴ Πετροπούλου ἐνήγαγεν ἐνώπιον τῶν ἐν Ἀμφίσσῃ πρωτοδικῶν τὸν Ἡλίαν Μπόμπουλα Σκοτεινοπούλου ζητοῦσα παρ' αὐτοῦ ἐλαιῶνα τινα συνιστάμενον πρότερον εἰς 13 ἐλαιόδενδρα, ἧδη δὲ εἰς δικαπέντε, κείμενον εἰς τὴν θέσιν ἄνω Καλαμάκι, ὡς ἀγορασθέντα παρὰ τοῦ ποτὲ συζύγου τῆς ἐκ προικῶν αὐτῆς χρημάτων, καὶ πωληθέντα ἔπειτα εἰς τὸν ποτὲ Ἀνδρέαν Σκοτεινοπούλου τῶν ἐν τῷ νῦν κατόχου Ἡλία Σκοτεινοπούλου. Τὸ ἀρ. 229 ἀποφάσεως τοῦ κατεδίκασε τὸν ἐναγόμενον εἰς τὴν ἐπιστροφὴν τοῦ εἰρημένου ἐλαιῶνος. Κατὰ τῆς ἀποφάσεως ταύτης ὁ Ἡλίας Σκοτεινοπούλος ἔκαμεν ἔφεσιν. Τὸ δὲ ἐν Ἀθήναις δικαστήριον τῶν ἐφετῶν ἤρτισε τὴν ἀπόφασιν τοῦ πρωτοδικείου. Τῆς ἀποφάσεως ταύτης τῶν ἐφετῶν ἐζήτησε τὴν ἀναίρεσιν ἡ Βασιλικὴ Πετροπούλου διὰ τοῖς λόγους· 1. Ὅτι τὸ δικαστήριον τῶν ἐφετῶν δεχθὲν τὴν περὶ ταυτότητος τῶν ἐλαιόδένδρων ἀπόδειξιν, ἐνῶ περὶ ταύτης δὲν ἔγινε λόγος εἰς τὸ πρωτοδικεῖον, καὶ ἀπορρίψαν τὴν πρότασιν τῆς ἀναιρεσειούσης

ταῦ νὰ διορισθῶσι πραγματογνώμονες, εἴτε αὐτεπαγγέλτως, εἴτε κατὰ τὸ 172 ἄρθρον εἴτε κατ' αἰτησιν τοῦ ἀναιρεσιβλήτου, παρεβίασε τὰ ἄρθρα 248, 249, 275 καὶ 585 τῆς πολ. δικονομ. 2. Ὅτι ἀφῆκε διόλου ἀναιτιολόγητον τὴν ἀπόφασιν τοῦ ὡς πρὸς τὴν πρότασιν τοῦ διορισμοῦ τῆς αὐτοῦσίας, καὶ χωρὶς νὰ δώσῃ λόγον, διὰ τὸν ὅποιον θεωρεῖ περιττὴν τὴν τοιαύτην ἀναίρεσιν, ἀπέβριψε σιωπηλῶς τὴν πρότασιν ταύτην· ἡ δὲ τοιαύτη πράξις εἶναι λόγος ἀναιρέσεως, κατὰ τὸν 2 ἀριθ. τοῦ 807 ἄρθρου τῆς πολ. δικονομ. καὶ 3. Ὅτι τὸ διατακτικὸν μέρος τῆς ἀποφάσεως δὲν εἶναι πλήρες ὡς μὴ περιέχον καμμίαν διάταξιν περὶ τῆς τοιαύτης προτάσεως.

Ἀκούσαν τὴν ἔχθεσιν τοῦ ἀντιπροέδρου Κ. Α. Πολυζωΐδου, τὸν δικηγόρον Μάρκον Ρενιέρην συνήγορον τῆς ἀναιρεσειούσης, τὸν δικηγόρον Π. Νικολαΐδην πληρεξούσιον τοῦ ἀναιρεσιβλήτου καὶ τὸν ἀντεισαγγελέα.

Σκεφθὲν κατὰ τὴν νόμον.

Ἐπειδὴ κατὰ τὸ 746 ἄρθρον τῆς πολ. δικον. συγχωροῦνται εἰς τὴν ἔφεσιν νέα ἐπιχειρήματα καὶ νέα ἀποδεικτικὰ μέσα, ὅταν δι' αὐτῶν δὲν μεταβάλλεται ἡ βάση τῆς ἀγωγῆς· ἐπὶ δὲ τοῦ προκειμένου ἡ πρότασις ἡ γενομένη ἐνώπιον τοῦ δικαστηρίου τῶν ἐφετῶν περὶ τῆς μὴ ταυτότητος τοῦ πράγματος συντείνουσα εἰς τὴν ὑπερβάσιν τῆς ἀγωγῆς, δὲν ἀντιβαίνει εἰς τὴν διάταξιν τοῦ εἰρημένου ἄρθρου.

Ἐπειδὴ ἔργον τῶν κατωτέρων δικαστηρίων εἶναι ἡ στάθμισις τῶν ἀποδείξεων, ὡς μέσα τῶν ὁποίων θεωροῦνται πρὸς τοῖς ἄλλοις καὶ τὰ ἐγγραφα, καὶ κατὰ τὴν ἔννοιαν τοῦ 244 ἄρθρου τῆς πολ. δικονομίας ἡ δικανικὴ πεποίθησις τῆς συνειδήσεως τοῦ δικαστοῦ καθιστᾷ περιττὴν πᾶσαν ἄλλην πραγματικὴν ἀπόδειξιν, ἐπὶ δὲ τοῦ προκειμένου τὸ δικαστήριον τῶν ἐφετῶν ἐζήγαγεν ἐκ τῶν παρουσιασθέντων ἐγγράφων, ὅτι δὲν ὑπάρχει καμμία μεταξὺ τῶν εἰς Κορόλλογον 20 ἐλαιόδένδρων τοῦ ἀναιρεσιβλήτου, καὶ τῶν εἰς τὴν θέσιν ἄνω Καλαμάκια κειμένων δεκαπέντε τῆς ἀναιρεσειούσης, τὰ ὁποῖα μάλιστα διέκρινε κατὰ τὰ σύνορά των καὶ ἀφῆσεν εἰς τὴν ἐξουσίαν τῆς ἀπορρίψαν δὲ τὴν πρότασιν αὐτῆς εἰς τὸ νὰ γενῇ ἡ διὰ πραγματογνώμων ἀπόδειξις διότι ἦτον ἤδη πεπεισμένος κατὰ συνείδησιν περὶ τῆς μὴ ταυτότητος, δὲν παρέβη κανένα τύπον οὐσιώδη, οὔτε ἦτο δυνατόν ἢ πρωτόδικος ἀπόφασις τοῦ ἐν Ἀμφίσσῃ δικαστηρίου νὰ ἔχῃ ἰσχὺν δεδικασμένου πράγματος, καὶ νὰ ληφθῇ ὡς ἀλήθεια πρὸ τῆς λήξεως τῆς ἀπαιτουμένης διὰ τὴν ἔφεσιν προθεσμίας.

Διὰ ταῦτα ἀπορρίπτει τὴν ἀναιρέσεως αἰτησιν τῆς Βασιλικῆς Ἀθανασίου Πετροπούλου, ἧτις ἔγινε κατὰ τῆς ἀπὸ 26 Μαΐου ε. ε. καὶ ὑπ' ἀριθ. 165 ἀποφάσεως τῶν ἐν Ἀθήναις ἐφετῶν, καταδικάζει τὴν ἀναιρεσειούσαν

εις τὸ πρόστιμον τῶν δικασίων δραχμῶν, εἰς τὰ δικαστικά ἔξοδα τῆς παρούσης δίκης καὶ εἰς τὰ νόμιμα ἔξοδα τοῦ ἀντιδίκου τῆς, τῆς πληρωμῆς τῶν ὁποίων ἀπαλλάσσεται ἐν τῷ παρόντι, ὡς πένης, πλὴν τῶν ἐξόδων τοῦ ἀντιδίκου τῆς, ἄχρις οὐ βελτιωθῇ ἡ κατάστασις τῆς.

Ἐκρίθη καὶ ἀπεφασίσθη ἐν Ἀθήναις τὴν 31 Δεκεμβρίου τοῦ 1836 ἔτους.

(Ἀπόφ. πολ. 80). (Ἀριθ. πρωτοκόλ. 68).

3)

ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΝ ΤΟΥ ἈΡΕΙΟΥ ΠΑΓΟΥ,

Συγκείμενον ὑπὸ τῶν δικαστῶν Κ.Κ. Χ. Κλονάρη προέδρου, Α. Πολυζωΐδου ἀντιπροέδρου, Γ. Ἀθανασίου, Ἰω. Ἀν. Σωμάκη, Δ. Γ. Φέδερ, Θ. Μανούση, Δ. Ν. Φωτίλα παρέδρου, ἀναπληροῦντος τὸν ἀρειοπαγίτην κύριον Δ. Σκορδίλην ἀπόντα, κωλυομένου τοῦ πρώτου παρέδρου Κ. Γ. Ἀφθονίδου, καὶ παρόντων τοῦ εἰσαγγελέως Κ. Ἀνδρονίκου Παΐκου καὶ τοῦ γραμματέως Γ. Κ. Ἰσχυμάχου.

Συνηθὸν εἰς δημοσίαν συνεδρίαν τὴν 7 τοῦ παρελθόντος Δεκεμβρίου 1836 διὰ τὴν δικάσιν μεταξὺ τοῦ Κωνσταντ. Λεονάρδου, Ν. Κουβέλη, Ἀναγνώστου Κουτρουβέλη, καὶ Νικολάου Ἰω. Καλιοντζῆ ἀναιρεσιόντων καὶ ἀναιρεσιβλήτων ἐν ταυτῷ κατοικῶν τῶν χωρίων Ἀρφαρῶν, Ποταμιᾶς καὶ Ρογῶν, καὶ τοῦ Δ. Πετρόπουκα κωλυομένου ἀναιρεσιόντος καὶ ἀναιρεσιβλήτου ἐν ταυτῷ, τὴν ἐξῆς αἴτησιν ἀναιρέσεως:

Κατὰ τὸν Σεπτέμβριον τοῦ 1824 ὁ Νικόλαος Κουβέλης καὶ Παναγιώτης Κανιελόπουλος ἐξ Ἀρφαρῶν, ὁ Οἰκονόμος Ἀρφαριώτης, ὁ Ἀντώνιος Μαρίνας ἐκ Βερασθῆς, ὁ Κωνσταντῖνος Λεοναρδόπουλος, ὁ Γιαννάκης Καλιοντζῆς Καρπενιώτης, ὁ Ἀναγνώστης Κουτρουβέλης ἐκ Ποταμιᾶς, καὶ ὁ Γιάννης Σπήλιου, ἐπώλησαν δι' ἐγγράφου πωλητηρίου πρὸς τὸν ποτὲ Χαράλαμπον Πετρόπουκαν ποσότητα τινα σταφίδος με' ὑπόσχεσιν ἐκ μέρους των νὰ τὴν παραδώσωσι κατὰ τὸ τελωνεῖον ἐν Ἀκράτα, ἐκ μέρους δὲ τοῦ ἀγοραστοῦ νὰ τὴν παραλάβῃ αὐτὸς 12 ἡμερῶν. Ἐπ' αὐτῷ τούτῳ ὁ ἀγοραστὴς ἔδωκεν ἀρραβῶνα εἰς τοὺς πωλητάς. Μετὰ παρέλευσιν τῆς δωδεκαήμερου προθεσμίας μὴ ἐμφανισθέντος τοῦ ἀγοραστοῦ, οἱ πωληταὶ ἐπώλησαν τὴν σταφίδα εἰς ἄλλον. Ὁ δὲ Δ. Πετρόπουκος ὡς κληρονό-

μος τοῦ ἀποβιώσαντος ἀδελφοῦ του ἐκίνησεν ἀγωγὴν κατὰ τῶν πωλητῶν κατὰ τὸ 1830, ἀπαιτῶν ἀποζημιώσεις δι' ὅλα τὰ προκύψαντα ἔξοδα καὶ ζημίας, καὶ ὅλα τὰ καύσαντα κέρδη. Τὸ κατὰ τὰ Καλάβρυτα πρωτόκλητον δικαστήριον ἐξέδωκεν ἐπὶ τῆς ὑποθέσεως τῆς ἀπὸ 18 Μαρτίου 1831 καὶ ὑπ' ἀρ. γ'. ἀπόφασιν, δι' ἧς κατεδίκασε τοὺς πωλητάς εἰς τὴν ἀπόδοσιν τῶν κληθέντων ἀρραβῶνων καὶ εἰς ἀποζημιώσεις. Τὴν ἀπόφασιν ταύτην ἐξεκάλεσαν οἱ ἠτηθέντες εἰς τὸ ἐκκλητόν τῆς Πελοποννήσου καθ' ὁλοκληρίαν ὁ δὲ Δ. Πετρόπουκος δι' ἀντεφέσεως ἐν μέρει. Ἡ δίκη μείνασα ἀκρεμῆς διὰ τὴν παῦσιν τῶν δικαστηρίων, εἰσήχθη εἰς τὸ ἐν Τριπόλει δικαστήριον τῶν ἐφετῶν, τὸ ὁποῖον παραδεχθὲν τὴν ἔφεσιν καὶ ἀντέφεσιν καὶ μεταρρυθμίσαν τὴν ἐκκληθῆσάν ἀπόφασιν, κατεδίκασε διὰ τῆς ἀπὸ 27 Σεπτεμβρίου 1835 ἀποφάσεως τοὺς πωλητάς εἰς τὴν μετὰ τόκου ἀπόδοσιν τοῦ διπλοῦ ἀρραβῶνος. Τῆς ἀποφάσεως ταύτης τῶν ἐφετῶν ἐξήτησαν ἀμφοτέρω τὰ μέρη τὴν ἀναίρεσιν. Οἱ μὲν ἀντίδικοι τοῦ Δ. Πετρόπουκα διὰ τοὺς λόγους: 1. Ὅτι μὴ γενομένης ἐμπροσθέντως τῆς ἐφέσεως τοῦ Δ. Πετρόπουκα εἰς τὸ καῦσαν ἐκκλητόν τῆς Πελοποννήσου, ἡ πρωτόδικος ἀπόφασις ἔμεινε δι' αὐτὸν ὀριστικὴ, ὥστε τὸ ἐφετεῖον παραδεχθὲν τὴν ἀντέφεσιν αὐτοῦ, παρεβίβασε τὴν ἰσχὺν τοῦ δεδικασμένου πράγματος καὶ τὸν κανόνα τῆς μὴ ὀπισθενεργίας τῶν νόμων. 2. Ὅτι τῆς ἀγορᾶς οὐσῆς ὑπὸ ὄρον δωδεκαήμερου προθεσμίας, καὶ τοῦ ἀντιδίκου μὴ φυλάξαντος αὐτὸν, καὶ μὴ ἀποδείξαντος τῆς ὁποίας ἀναφέρει ἀνωτέρω βίαν, ἡ ἀγορὰ διελύθη, καὶ διελύθη ἐξ αἰτίας αὐτοῦ, ὥστε δὲν δύναται νὰ ἔχη καμμίαν ἀπάντησιν δι' αὐτὴν, διότι οὐδεὶς ἀπὸ τὴν μὴ ἐκπλήρωσιν τῶν συμφωνιῶν του δύναται νὰ παρέξῃ δικαιώματα. 3. Ὅτι μὴ ὄντος προσδιορισμένου τοῦ πωλουμένου πράγματος, ἀλλ' ὑποκειμένου εἰς καταμέτρησιν, γεῦσιν κτλ. ἡ πώλησις δὲν ἦτον τελεία πρὸ τῆς καταμετρήσεως, ὥστε, α. διὰ τὴν μὴ ἐκπλήρωσιν τῆς ἀγορᾶς χάνονται μόνον οἱ ἀρραβῶνες καὶ β'. Χάνονται διὰ τὸν ἀντίδικον, ἀφοῦ ἐκ μέρους του προέκυψεν ἡ μὴ ἐκπλήρωσις αὐτῆ. 4. Ὅτι ἐν ὑποθετῇ ὅτι χάνονται οἱ ἀρραβῶνες ἐκ μέρους τῶν πωλητῶν, πάλιν δὲν ὑπόκεινται οὗτοι εἰμὴ εἰς τὴν πληρωμὴν τοῦ διπλοῦ αὐτῶν, ἀλλ' ἀριθμητικῶς, τὸ δὲ δικαστήριον παρανόμως μετέβαλε τὰ γρόσια εἰς ἀλλήλην. 5. Ὅτι τόκος δὲν πληρόνεται διότι α. ἡ ἀπόδοσις τῶν διπλῶν ἀρραβῶνων εἶναι ποιητὴ ἐπέχουσα τόπον τοῦ διαφέροντος, καὶ τὸ νὰ πληρόνεται τόκοι ἐπ' αὐτῶν ἤθελεν εἶσθαι τὸ ἴδιον ὡς νὰ ἐσυγχωρεῖτο ἀνατοκισμὸς, καὶ β'. ἡ διαμαρτύρησις

του Πετρόυκα δὲν ἐκοινοποιήθη εἰς τοὺς πωλητὰς πρόποτε, ὥστε νὰ κατασταθῶσιν ὑπερήμεροι. Ὁ δὲ Δ. Πετρόυκας ζῆτει ὡσαύτως τὴν ἀναίρεσιν δι' ἐσφαλμένην ἐφαρμογὴν τῶν νόμων, ὅλη ἐ. ὦ τὸ δικαστήριον διὰ τῶν αἰτιολογιῶν του ἀποδέχεται. 1. Ὅτι ἡ ὑπερημερία τοῦ ἀγοραστοῦ δὲν ἴσχυε διὰ τὴν ἀποτελέσει αὐτοδικαίως τὴν διάλυσιν τῆς πωλήσεως, οὕτε ἄλλο νόμιμον ἀποτέλεσμα ἤθελεν ἐπιφέρει, πλὴν μόνον, ὅτι τὸ πρᾶγμα μετέβαινεν μετὰ τὴν ὑπερημερίαν εἰς τὸν κίνδυνον τοῦ ἀγοραστοῦ, καὶ 2. Ὅτι οἱ ἀγορασταὶ κατέστησαν παρὰ τοὺς ὅρους τῆς ὑποχρεώσεως τῶν ἀνεκπλήρωτων τὴν συμφωνίαν διὰ τῆς μὴ παραδόσεως τοῦ πράγματος, ἐφήρμοσε μὲν ὅλα ταῦτα ἐσφαλμένως τὸν περὶ τοῦ διπλασιασμοῦ τῶν ἀρράβωνων νόμον, ἐναντίον τοῦ Ἀρμ. βιβ. Γ'. τίτ. Γ'. ἀρ. 52. διατέσσοντος τὴν πληρωμὴν τῆς διαφέροντος, ἀν καὶ αὐτὸ συμβῆ νὰ ὑπερβαίη τὸ τίμημα.

Ἀκούσαν τὴν ἐκθεσιν τοῦ ἀρειοπαγίτου Κ. Θ. Μανούση, τὸν δικηγόρον Σ. Πήλλικα, πληρεξούσιον τοῦ Κωνσ. Δεονάρδου κτλ. ἀπόντων, τὸν δικηγόρον Α. Πετζάλην πληρεξούσιον τοῦ Δ. Πετρόυκα ἀπόντος, καὶ τὸν εἰσαγγελέα.

Σκεφθὲν κατὰ τὸν νόμον.

Καθόσον ἀφορᾷ τοὺς λόγους τῆς ἀναιρέσεως τοῦ Κωνσ. Δεονάρδου, Νικ. Κουδέλη, Ἀν. Κουτροβέλη καὶ Ἰωάν. Καλιοντζή.

Ἐπειδὴ τὸ 758 ἀρθ. τῆς πολιτ. δικονομίας, κατὰ τὰς διατάξεις τῆς ὁποίας ἐδικάσθη ἡ ἔφεσις παρὰ τοῦ δικαστηρίου τῶν ἐν Τριπολεὶ ἐφετῶν συμμορφωθέντος μετὰ τὸ 3 ἀρθρον τοῦ ἀπὸ 1/13 Ἰανουαρίου 1835. Β. Διατάγματος, καὶ τὸ ἀρθ. 469 ἀρθ. 1 τῆς πολιτ. δικονομίας, ἐπιτρέπει εἰς τὸν ἐφεσίβλητον, μηδὲν περιοριζόμενον ἀπὸ τὴν πρὸς ἔφεσιν προθεσμίαν, νὰ ἀντεκαλέσῃ τὰ προσβληθέντα παρὰ τοῦ ἐκκαλοῦντος κεφάλαια, ἐπομένως τὸ δικαστήριον παραδεχθὲν τὴν ἀντέφεσιν τοῦ Δ. Πετρόυκα ἐνεργούντος δικαίωμα χορηγούμενον παρὰ τοῦ νόμου, συνημορφώθη μετὰ τὸν νόμον.

Ἐπειδὴ ἡ εἰς τὸ συμφωνητικὸν σημειωμένη προθεσμία δὲν προσετέθη ὡς ὅρος διαλυτικὸς τοῦ συναλλάγματος, ἀλλ' ἀπέβλεπε μόνον τὴν ἐποχὴν τῆς παραλαβῆς τοῦ πράγματος, ἐπομένως ἡ μὴ τήρησις αὐτῆς δὲν ἠδύνατο νὰ ἔχη ἄλλο νόμιμον ἀποτέλεσμα, εἰμὴ ὅτι μετὰ τὴν λείψιν τῆς προθεσμίας ὁ κίνδυνος ἐλογίζετο εἰς βᾶρος τοῦ ἀγοραστοῦ.

Ἐπειδὴ καθόσον ἀφορᾷ τὸν παρὰ τοῦ δικαστηρίου γινόμενον ἀναλογισμὸν τῶν νομισμάτων, εἰς τὰ ὁποία πρέ-

πει νὰ ἀποδοθῶσιν οἱ ἀρράβωνες, στηρίζόμενον εἰς τὸ ἐμπεριεχόμενον τοῦ συμβολαίου, καὶ τὴν ἐρμηνείαν αὐτοῦ, τοῦτο καθὼς ζήτημα διόλου πραγματικόν, δὲν ἀνήκει εἰς τὴν δικαιοδοσίαν τοῦ ἀρείου πάγου, κατὰ τὸ ἀρθ. 810 ἀρ. 2 τῆς πολιτ. δικονομίας.

Ἐπειδὴ ἐκ τῆς ἀποφάσεως ἐξάγεται ὅτι ἔγινε πρὸς τοὺς πωλητὰς, διὰ τῶν τότε ὑπαρχουσῶν ἀρχῶν, ἐπίσημος αἴτησις περὶ τῆς ἀποδόσεως τῶν ὀφειλομένων ἀρράβωνων, ἐπομένως οὗτοι καταστάσαντες ἕκτοτε ὑπερήμεροι, ὑπόκεινται καὶ εἰς τὴν πληρωμὴν τῶν νομίμων τόκων.

Καθόσον ἀφορᾷ τὸν ἀναιρέσεως λόγον τοῦ Δημητρίου Πετρόυκα.

Ἐπειδὴ οἱ ἰσχύοντες αὐτοκρατορικοὶ νόμοι φέροντες αὐτὸ μόνον, εἰμὴ ἄρα ἤδη ἔτυχεν ἡ ἀρράβωνος λόγῳ δοθέν, τοῦτου γὰρ γενομένου, εἴτε ἐγγράφως, εἴτε ἀγράφως ἢ πρᾶσι γίνεται, ὁ ἀναχωρῶν τοῦ συναλλάγματος, εἰμὲν ὁ ἀγοραστὴς εἶναι, ἀπόλλυσι τὸν ἀρράβωνα· εἰδὲ ὁ πράτης τὸ διπλοῦν παρέχειν ἀναγκάζεται, τουτέστιν αὐτὸ τὸ δοθέν, καὶ ἕτερον τοσοῦτον, εἰ καὶ μηδὲν τοιοῦτον ἐν τῷ δίδοσθαι συμφωνήθη (Ἰνστι. βιβ. γ'. τίτλ. πδ'. καὶ Ἀρμεν. β'. γ'. τίτλ. γ'. ἀρ. 3) προσδιορίζουσι ῥητῶς διὰ τὴν περίπτωσιν τῆς μὴ ἐκπληρώσεως συναλλάγματος ἀγορᾶς καὶ πωλήσεως, καθ' ὃ ἐσυμφωνήθησαν ἀρράβωνες, ὡς μόνον ἀποτέλεσμα τὴν ἀπόδοσιν τοῦ διπλοῦ ἀρράβωνος ἀπὸ μέρους τοῦ λαβόντος, ἀν αὐτὸς δὲν ἐξεπλήρωσε τὴν συμφωνίαν, ἢ τὴν ἀπόλειαν τοῦ δοθέντος ἀρράβωνος, ἐὰν παρετήθη ὁ δώσας αὐτὸν καὶ ἀποκλείει τοιοῦτοτρόπως πᾶσαν ἄλλην περὶ ἀποζημιώσεως ἀπαίτησιν, τῆς ὁποίας ἐπέχει τόπον ὁ ἀρράβων, ὅταν δὲν ὑπάρχη ῥητὴ ἐναντία συμφωνία.

Ἐπειδὴ εἰς τὴν παρούσαν δίκην ἀμφοτέρω τὰ μέρη ἐζήτησαν τὴν ἀναίρεσιν, καὶ ἐπομένως ὑπόκεινται ἀμφοτέρω εἰς τὰς συνεπειὰς τῆς ἀπαρρίψεως τῆς αἰτήσεως τῶν ὡς πρὸς τὸ καταβληθὲν πρόστιμον.

Διὰ ταῦτα, ἀπορρίπτει τὰς ἀναιρέσεις αἰτήσεις ἀμφοτέρων τῶν μερῶν, αἵτινες ἔγιναν κατὰ τῆς ἀπὸ 22 Σεπτεμβρίου 1836 καὶ ὑπ' ἀριθ. 65 ἀποφάσεως τῶν ἐν Τριπολεὶ ἐφετῶν, καταδικάζει ἑκάτερον τῶν μερῶν εἰς τὸ προκαταβληθὲν πρόστιμον, καὶ εἰς τὴν ἐξ ἡμισείας πληρωμὴν τῶν δικαστικῶν ἐξόδων τῆς παρουσῆς δίκης.

Ἐκρίθη καὶ ἀπεφασίσθη ἐν Ἀθήναις τὴν 8 Ἰανουαρίου 1837.